

tím, co dostal vyplaceno. Dospěje-li odvolací soud k závěru, že žalobce nebyl dostatečně odměněn za vykonanou práci přes čas, bude mu přisouditi přiměřené odškodnění.

Čís. 14840.

Prohlídka masa nařízená úřadem a vykonaná úředními činiteli ve veřejných jatkách není použitím jatek soukromou osobou (řezníkem), jež tuto zavazuje k placení jatečných poplatků.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1936, Rv I 181/34.)

Žalující spolek řezníků v Č. přednesl, že podle předpisů jatečního řádu pro město Č. musí býti každé i z venkova přivezené maso prohlédnuto městským zvěrolékařem a to výhradně na jatkách žalující, které byly výměrem okresního úřadu v Č. ze dne 21. května 1931 prohlášeny za veřejné. Podle výnosu zemského úřadu jest žalující oprávněna k vybírání poplatku za takovéto použití ve výši 15 h z 1 kg masa z venkova přivezeného, pocházejícího ze zvířat všeho druhu mimo jatky poražených. Žalovaný používal tímto způsobem jatek žalující, jež se domáhá na něm náhrady dlužných poplatků v zažalované výši. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Podle skutkového zjištění bylo ovšem používáno k prohlídkám masa, které žalovaný přivážel do Č., jatek žalujícího spolku, k nimž náleží zahrada; než proto ještě nemůže žalující spolek požadovati náhradu za toto používání po žalovaném, když bylo jatek použito jenom k provedení úředního výkonu úředními činiteli a nikoli žalovaným v provozu řeznické živnosti v jatečných místnostech. Pro žalovaného a pro poměr žalující strany k němu není rozhodno, že bylo jatečním řádem předepsáno, že maso smí býti prohlíženo jenom na jatkách žalující strany. Nejde tu o jejich použití žalovaným, nýbrž o použití jejich úředními činiteli k úřednímu výkonu a proto nemůže tu jíti o úhradu, na kterou by bylo lze použiti ustanovení § 35 živnostenského řádu o určení jatečných poplatků, ani kdyby šlo skutečně o jatky veřejné.

Čís. 14841.

§ 3 alim. zákona.

Podporou podle § 3 alim. zák. není poskytování výměnku, jež jest jen plněním smluvní povinnosti převzaté smlouvou odstupní, ujednanou před účinností alimentárního zákona.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1936, Rv I 395/34.)

Žalobou podle § 3 alim. zák. domáhá se nezl. žalobce na žalovaném zaplacení výživného, jež mu dluhuje jeho nemanželský otec Jan K., proti němuž zůstaly exekuce k vydobytí těchto dávek bez výsledku. K opodstatnění svého nároku uvedl, že výživné jest nedobytné proto, poněvadž nemanželský jeho otec postoupil veškeren svůj majetek žalovaným (ještě před účinností alimentárního zákona), vymíniv si jen v postupní smlouvě výměnek, takže jsa tím zaopatřen, nehledí si výdělečné práce, z níž by učinil zadost své vyživovací povinnosti. Nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Podle § 3 al. zák. jest ten, kdo nemaje zákonné povinnosti nebo kdo nad tuto povinnost podporuje poskytováním výživy nebo jiných prostředků jiného, takže si nehledí výdělečné činnosti uložené mu v § 1, zavázán s ním rukou společnou a nerozdílnou oprávněné osobě za dávky příslušející za dobu, po kterou poskytoval tuto podporu. Jest jisto, že žalovaný nemá zákonné povinnosti k podpoře Jana K-y, neboť jest jeho osvojencem (§ 6 zák. čís. 56/28 Sb. z. a n.), avšak podle § 3 cit. zák. jest zavázán jen ten, kdo podporuje osobu k výživě povinnou. To však žalovaný nečiní, neboť zmíněnou smlouvou obdržel od manželů Jana a Barbory K-ových nemovitosti za postupní cenu 4.000 Kč, při čemž se zavázal jim poskytovat výměnek. Tento výměnek tvoří tudíž část úplaty žalovaného za postoupené mu nemovitosti a tím, že jej žalovaný poskytuje, plní jen svou smluvní povinnost. Jest tomu stejně tak, jako když na příklad dlužník platí svému věřiteli úroky nebo anuity za zapůjčené částky. Zákon mluví o podporování a opětně o poskytování podpory. Volil-li zákonodárce tyto výrazy, učinil tak jistě v úmyslu vyloučiti případy, kde někdo poskytuje výživu a jiné prostředky, plní svou povinnost, ať zákonnou, ať smluvní. Kdyby to nechtěl činiti, byl by prostě zavázal každého, kdo poskytuje výživu. Podporováním, poskytováním podpory sluší rozuměti poskytování prostředků k výživě dobrovolné, k němuž podporovatel není nijak zavázán; je to tedy v podstatě darování, a o to se v daném případě nejedná. Žalovaný, který ostatně převzal smluvní povinnost poskytovat výměnek ještě před zákonem čís. 4/31 Sb. z. a n., musí jej plniti, neb jinak by se vystavoval žalobán žalovaného na plnění výměnku.

Nejvyšší soud nepřevzal rozhodnutí.

Důvody :

Rozhodné jest právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Žaloba uplatňuje proti žalovanému nárok podle § 3 zákona čís. 4/31 Sb. z. a n. Předpokladem pro odsouzení cizí osoby k placení dávek výživného, k nimž jest jiný povinen, jest mimo bezvýsledné vymáhání výživného na povinném, který tuto povinnost zanedbává, podstatná ta okolnost, že ona cizí osoba podporuje povinného poskytováním výživy nebo jiných prostředků, což má za následek, že výživou povinný si nehledí výdělečné činnosti uložené mu v § 1 cit. zák. Odvolací soud správně dovozuje, že slovo »podporuje« v odstavci prvním a »podporovaný« v odstavci druhém vylučuje tento závazek cizí osoby, která poskytuje něco povinnému, protože jest k tomuto poskytování zavázána ať přímo zákonem, ať

smlouvou, což nelze kvalifikovati za poskytování podpory za účinnosti alimentálního zákona. Na podpory třeba smluvené před účinností tohoto zákona nelze působnost jeho rozšířiti. Jestliže tedy žalovaný plní výměnek Janu K-ovi, jak jest k tomu zavázán postupní smlouvou, nepodporuje ho a není proto zavázán s ním za dávky výživného příslušející žalobci proti Janu K-ovi. Správně také uvádí odvolací soud, že by se žalovaný po případě vydal žalobě, kdyby svůj smluvený závazek neplnil, že jest k jeho plnění zavázán, dokud ona smlouva trvá. Pokud žalobce namítá, že smlouva postupní, ujednaná mezi Janem K-ou a žalovaným, jest neplatná ve smyslu § 879 obč. zák., protože se jí obchází zákon, nelze se tím v tomto sporu zabývati proto, že by se mohlo jednati jen o neplatnost, správně neúčinnost její vůči žalobci, tedy odporovatelnost, což netvoří předmět tohoto sporu.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

Čís. 14842.

I výživné upravené smírem jest výživným ze zákona ve smyslu čl. I čis. 2 zák. čis. 251/34 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1936, Rv I 2429/35.)

Při dobrovolném rozvodu svého manželství od stolu a lože dohodly se strany, že žalovaný manžel bude platiti manželce příspěvek na výživu 40 Kč měsíčně. Tato dohoda byla ponechána v platnosti při rozluce manželství povolené za souhlasu obou stran podle § 16 manž. zák. Manželka domáhá se zvýšení smluveného výživného pro změnu poměrů. S o u d p r v é s t o l i c e vyhověl žalobě a uznal žalovaného povinným platiti žalobkyni na výživném 100 Kč na místě dosavadních 40 Kč. O d v o l a c í s o u d potvrdil tento rozsudek.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

D ů v o d y :

Poněvadž podle § 502 odst. 3 c. ř. s. ve znění čl. I. čis. 2 zák. čis. 251/34 sb. z. a n. je dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu nepřipustné, jde-li o výměru výživného ze zákona, záleží co do přípustnost dovolání na tom, je-li nárok žalobkyni uplatňovaný nárokem na výživné ze zákona. Při dobrovolném rozvodu vyžaduje § 105 obč. zák., aby strany potvrdily, že se dohodly mimo jiné též o výživě. Rozumí se samo sebou, že výživou jest tu míněna výživa manželčina, jež jí náleží podle § 91 obč. zák., takže úpravou výživy, která musí předcházeti povolení dobrovolného rozvodu, lze rozuměti jen smluvní určení zákonného nároku manželčina na výživné co do obsahu a výše. Úmluvou nezrušuje, neodstraňuje se dle vůle stran dosavadní nárok zákonný a nezřizuje se nárok nový, spočívající jen na smlouvě, nejde tudíž o novaci privativní, nýbrž nárok, vzniklý již sňatkem a tkvící v zákonném předpisu § 91 obč. zák., — poněvadž nyní musí manželce přiměřená výživa býti poskytována mimo společnou domácnost, — se jen určitým způsobem